

VIROLET

SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

L'HIMNE PRODIGIÓS

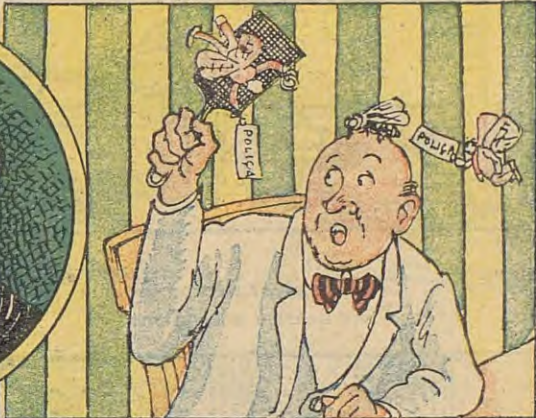
per MIRET

Considerant que pel seu enorme desenvolupament capí ar, el mestre Pau Gamarús era un dels millors músics, l'Associació d'agents d'assegurances de Vilacamàndules li encarregà un himne social.

El mestre Pau Gamarús i Tou, als 18 anys.

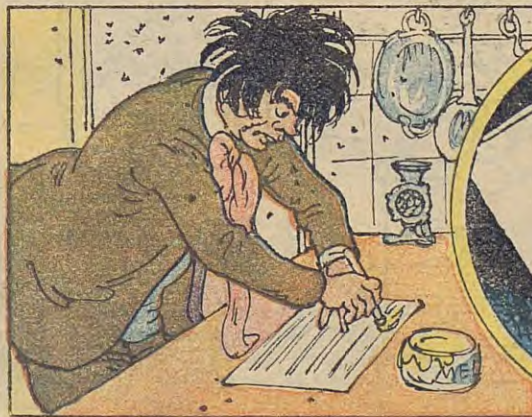
Aquest himne, però, havia de tenir «caràcter». Tot-hom sap, desgraciadament, com els ta's agents, quan els donen corda, són més empidadors que les mosques més perfidoses.

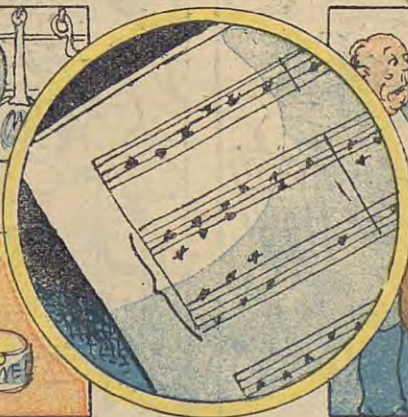
Per això en Pau Gamarús escollí com a leit-motiv les mosques de Juliol, a les quals tampoc no sap hom com esquivar-les. Tanmateix les mosques que foren les que li inspiraren la gran idea, acabaren per

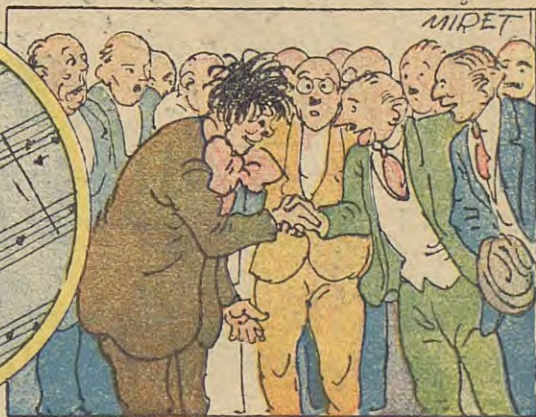
marejar de debò l'il·lustre mestre, talment com a qualsevol vulgar mortal. — Ah, si tingués a la mà paper caça-mosques Tanglefoot!... — exclamava, verament indignat.

Elavors en Pau tingue una gran ocurrència: Un paper-pentàgrama amb mel de la millo; per tal de substituir el cèlebre atrapamosques, i... l'èxit fou complet.

S'havia produït un gran prodigi. Les mosques en enganxar-se damunt del pentàgrama ho feren amb tal oportunitat, que compongueren el més grandios himne que hom podia somniar.

I així fou com, amb feina tan inesperada i fàcilment feta, en Pau Gamarús pujà un graó més en l'escala feixuga de la Glòria, que tan generosament se li mostrava.

UN MAL ENTÈS

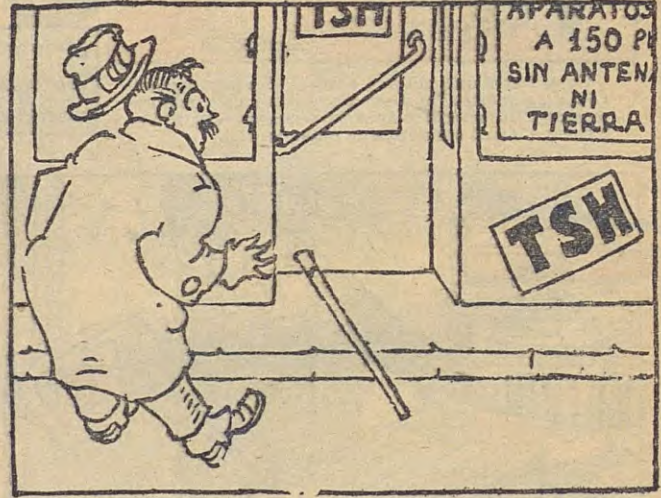
El senyor Ramon Cadena viu de cara a la galena

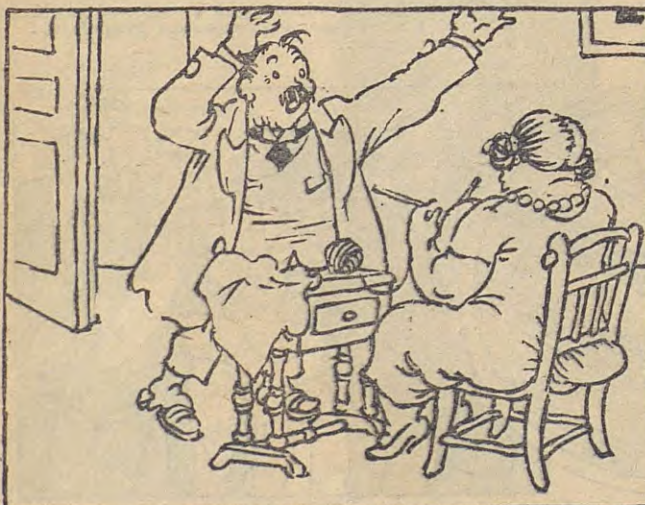
Prò sent omb aires hostils: — No vull a casa més fils.

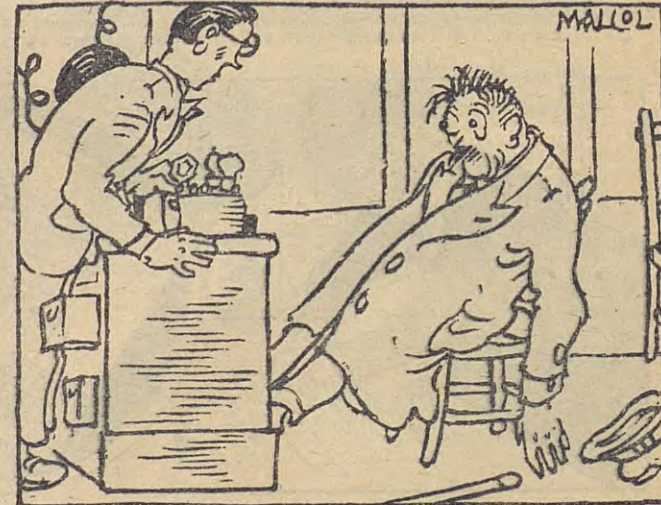
El pobre surt apurat per la seva adversitat.

Més un dia... Oh, delícia! Corro a dar-li la notícia.

— Ja he trobat la solució s'ha acabat la desunió.

— Cregui, el preu és regalat però... antena i terra va apart.

LA BALENA

Dibuixos d'En CORNET

per APELES MESTRES

I

Amb raó o sense, els habitants de Gandòlfia han passat sempre per ton-tos; això ha fet que totes les tonteries que cometen els ton-tos de les altres poblacions — que en totes abunden — tothom es complau en aplicar-les als fills de Gandòlfia. I aquesta que vaig a contar-vos és una de tantes.

Un home de Gandòlfia va venir a Barcelona. Jo no sé si era més o menys ton-tu que els altres conciudadans, però és el cas que va bastar que fos de Gandòlfia perquè tothom el prengués per burlat i n'hi fessin de totes menes. L'home acabà per a convèncer-se de què no ell precisament, però que la gent de Gandòlfia era tonta de solemnitat i que així devia ésser quan tothom els feia la burla i que no hi havia bestiesa que no s'apliqués als habitants d'aquella població.

— Poster sí que són tan bèsties com diu la gent — pensà el viatger. — Vaig a fer-ne la prova. En arribant allí em divertiré fent-los pagar totes les burles que se m'han fet a mi.

I heus aquí que, un cop arribat a

Gandòlfia, quan parents, veïns i coneguts van córrer a enrotllar-lo i a mol-dre'l a preguntes sobre el seu viatge i com li havia anat per Barcelona i què era el que havia vist a Barcelona i què passava per Barcelona, l'home, girant els ulls en blanc, exclamà:

— Quina sort he tingut! He vist una cosa que ella sola ja em paga el viatge.

— Què és? què és? — preguntà tothom, amb la major curiositat.

— Figureu-vos que el dia de la meua arribada va entrar en el port una balena tan grossa, tan regrossa, que no va poder girar-se per sortir-ne, i des de Montjuïc van matar-la a canona-des. El que va costar treure-la de l'ai-gua! Allà de grues i ternal, i vinguen homes i més homes! A la fi van lograr treure-la i posar-la a la platja. Reina santa, quina bestia! Si em diguessin que del morro a la cua fa trescents pams, ho creuria, i si em diguessin que en fa més, també!

Tothom se l'escoltava amb un pam de boca oberta; els ulls guspirejaven d'admiraçió.

— I com és? com és? — preguntava tothom.

— Què us diré jo!... No pot expli-car-se! És precis veure-la.

— I on l'heu vista?

— I me li he passejat per dintre la boca com per la plaça del poble. Ja us asseguro que qui no ha vist allò no ha vist res!

II

Però no bé el nostre burlador havia aclucat l'ull, que ja el despertava un terratrèmol inusitat; veus, riallades, tan-

La curiositat de l'auditori va créixer a tal punt, que no faltà qui digué:

— Jo també la vull veure! Demà mateix me'n hi vaig.

— Ja m'agradaria veure-la també, no us penseu! — digué un altre.

I a tots els que havien sentit la meravellós relació de la balena va saltar-los-hi temps per anar a carretejar-la de porta en porta — naturalment, corregint-la i augmentant-la.

Ara, a dintre de la boca de la balena podia fer-s'hi un ball on podien voltar-hi centenars de balladors sense tenir d'entrebançar-se; la balena era tan grossa que havia estat precis allargar la platja per a fer-li cabre; en fi, que a les poques hores en tot el poble no es parlava d'altra cosa, que el que més i el que menys s'havia empenyat la camisa per a veure cosa tan mai vista, que aquest estava decidit a anar-se'n-hi i engrescava a aquell perquè el seguís i feia venir salivera al de més enllà per imitar-lo.

Si aquella nit va dormir-se a Gandòlfia no gosaria jurar-ho; el que sí puc jurar és que l'inventor de tan fantàstica troballa no pogué cloure l'ull fins la matinada de tant riure pensant en el molt beneïts que eren els seus compatriotes i acabant per convèncer's que Gandòlfia es tenia ben guanyada la fama de pàtria de la beneïteria que universalment disfrutava.

cament de portes, drings de picarols, carrisqueig de rodes, espetecs de fuets...

Què passava?

L'home saltà del llit i va córrer a abocar-se a la finestra. Què és el que va veure? Una corrua de gent que desfilava amb gran animació, els uns a peu carregats amb farcells, els altres a cavall, els altres en tartana o en carro. I la corrua anava passant, passant, com si per sota d'aquella finestra desfilés tot Gandòlfia.

— Què passa? On aneu? — cridà l'home, tot esverat.

— A Barcelona! a Barcelona! — van respondre-li cent veus a l'hora.

— I això? què hi ha?

— Com? això no saps? Han pescat una balena tan grossa, tan grossa, que ni cabia en el mar! Si tothom la va a veure!...

I l'home — ja no havia d'ésser de Gandòlfia! — en un arranc de curiositat, exclamà:

— Espereu-me, que baixo! També me'n vinc amb vosaltres!

I vestint-se a corre-cuita partí amb els demés cap a Barcelona per veure la famosa balena... que ell havia inventat per enganyar als seus compatriotes, tort murmurant: «Bé deu ésser veritat, quan tots la van a veure!»

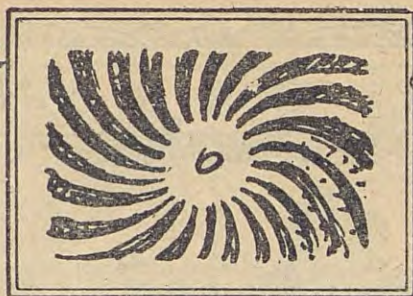
APELES MESTRES

La nit de

Novel·la per
DIBUIXOS DE

Sant Joan

Clòvis Eimeric
J. G. JUNYEDA

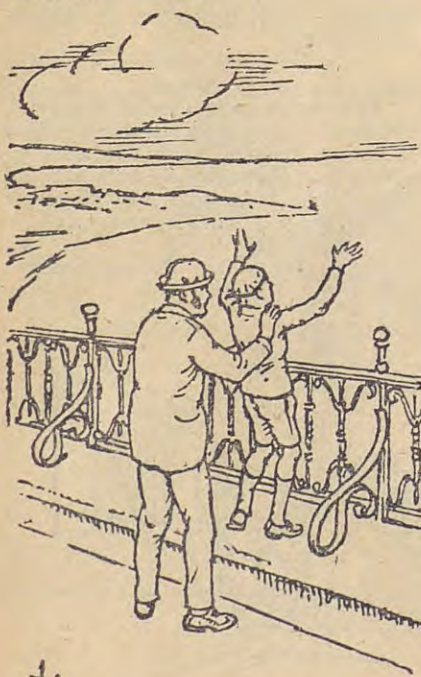
(Continuació)

són, sobre tot d'aquell mar de color d'ocre de l'Argentina i de les verdors profundes de l'Oceà.

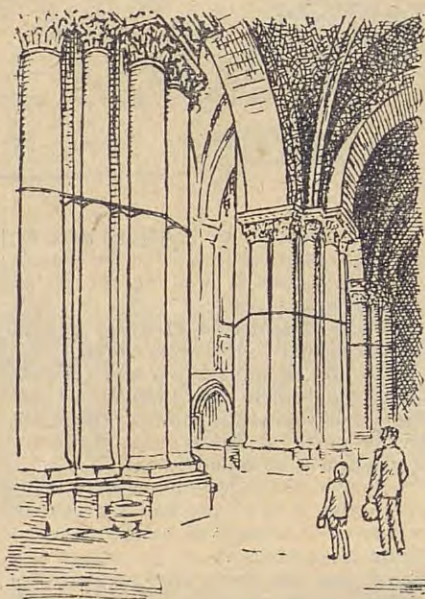
I quan el tingué saturat de mar, i d'horitzó, i d'airet salabrós, el portà vers la davallada de la Misericòrdia, camí de la Catedral. Nou astorament d'en Blaiet, que començà a comparar l'esglesieta de Montbríó amb la majestatat de la Seu tarragonina. Res d'arquitectura, d'història... què sabia ell... ni el mateix oncle Xinxó, perquè a Amèrica havia après a apilotar pesos, i no lliçons d'art!

Era només la massa imponent, els carreus daurats, els sants hieràtics, i a dins, la mitja foscor, l'alegria dels colors que en el marbre de les lloses reflexava el sol en passar l'alambí policrom del gegant rosetó, els altars plens d'imatges, les estàtues jacents, que li semblaven a en Blaiet misteriosos gegants que feien l'adormit, per por a l'oncle Xinxó, que no creia en bruixes ni espantalls.

Vista la Catedral, d'una passada lleugera, anaren per fi a la casa on havien de trobar els focs artificials. Ja en tenia ganes en Blaiet, car la tenebrosa solitud del temple l'havia esglaiat quelcom. En guardaria, possiblement, record tota la vida, dels sants barbuts, dels guerrers ajaçats i de les llantietes que espeternegaven, com si escampessin per la nau animes de l'infern.

L'oncle Xinxó començà a fer-se ensenyar rodes, piules, bengales, coets, correcames, brolladors japonesos, estrelles, fonts màgiques, i vinga fer pilotets, separant els focs que li semblaven més a propòsit per la festa de Sant Joan

Vint duros havia dit que gastaria l'oncle Xinxó? Ja n'hi podeu posar quaranta, que tantes rodes i coets de llàgrimes i dels de tro va triar, que una mica més de carregar la mà i buida l'establiment!

Tot fou separat amb la promesa de enviar-ho a Sarral pel recader, i feta ja la compra, oncle i nebot entraren a una fonda de la Rambla de Sant Carles i allí dinaren «com uns reis». I no hauria pas estat en Blaiet el que ho hauria desmentit, car menjà coses l'existència de les quals ignorava del tot: una sopeta quelcom coenta, amb uns talls de peixet i pa i tirant a vermell, que era força gustosa; una bèstia estranya que tenia unes potes primes paregudes a un xerrac, vermella de closca i blanca de dins, damunt la qual l'oncle hi va posar una mena de crema groga que a en Blaiet li semblà un poc esdolceïda; i després una carn tendra, amb unes patates tallades a llistonets, que així mateix resultaven saborosíssimes.

El vi va trobar que era millor el de Montbríó, picantet i fresc, i en quant a l'aigüeta, calenta i amarguejant, de color fosc, que varen pendre més tard,

cal confessar que sortí del sucre que la feia de bon beure, que o sinó, maleït l'obsequi!

Ben satisfets de còrpora, sortiren a cercar l'autòmnibus, i ben acomodats prop del motor, emprengueren el viatge de tornada, amb la corresponent admiració d'en Blaiet, que tant havia sentit parlar de la Secuïta, i que a la fi hi passava per davant, sense trobar-hi res de particular!

A en Blaiet, però, el que més gràcia li feia, era la cua de canya dels coets i aquell cucurullet blau, verd o vermell que els coronava, com si fossin espigues de blat.

— Oncle! I «això» què fa?

— Veus aquesta cueta negra? S'hi cala foc, s'aguanta la canya així — i li ensenyava pràcticament — amb la caputxa enlaire, i surt un llampec que puja cel amunt fins a perdre's de vista, i després esclata amb un seguit de trons, deixant caure una plugeta de bolves de colors...

En Blaiet tenia plena confiança en les paraules de l'oncle Xinxó; d'altra manera hauria posat en quarantènia les explicacions que anava donant de tota aquella munió de rodes que semblaven joguines dels Reis.

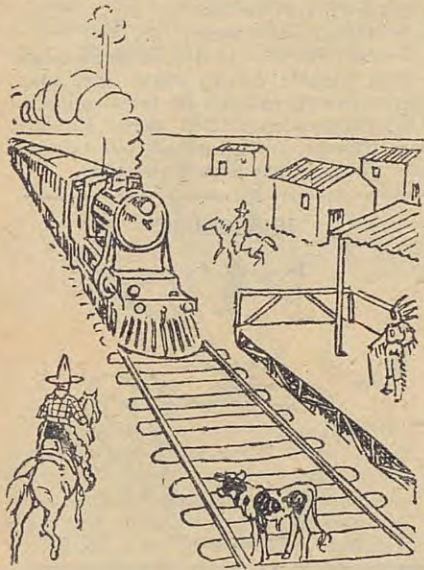
— I tot ho encendrem la nit de Sant Joan?

— Tot! Pujarem al tossalet de les Creus, tu m'ajudaràs a fer-hi un bas-sot on ho colgarem ben embolicat, i quan sigui la diada ho armarem, a fi de sorprendre els montbrionencs! Quina festassa! Els focs i l'aigua seran la fita gloriosa dels nous temps que jo vull iniciar, portant un poc d'alegria al vostres camps, que no saben més que la cançó del treball. Pim! Pam! Pom! Coets i piules mataran els costums vells i faran de nunci dels que han de venir... Aigua pels conreus,

alegria pels esperits, i molt serà que entre l'aigua i el foc no fem una terra nova... Veus? A Amèrica això de crear pobles es fa com si res. S'agafa unes quantes explanades ermes, s'hi posa un carril com aquell en què hem anat i s'hi basteixen amb estaques uns so-

pluigs... i ja tens un poble nou, que, deu anys més tard, és més gran que Tarragona.

En Blaiet no ho entenia gaire tot aquell tripijoc de pobles nous, però quan l'oncle ho deia, devia ésser cosa important, i trenant falòrnies miraculoses per la nit somniada de les fogueres, arribà a Montbrió que encara li semblava no haver sortit de Tarragona.

Havien pujat des de Rocafort, donant un tomb per poder passar per darrera l'abadia i arribar-se fins al tossal sense ésser vistos per la gent de Montbrió, i havien reeixit en el propòsit. En Blaiet es sabia de memòria tots els topants, i coneixia el torrent, i la rasa sabatera, i les vinyes, i no diré que ho tingué apamat, perquè a pagès un pam de terra és tan poca cosa que per pams no hi compten mai.

I quan, aprofitant una bauma que com amagada per un massís de boixos i de falgueres, tingueren triat el lloc que guardaria els focs el dia que arribessin, davallaren al poble, com si no haguessin fet altra cosa que anar a donar un tomb.

Un cop a casa, en Feliu preguntà a l'Esteve:

— T'ha fet enfadar gens en Blaiet?

— Ha estat més seriós que una persona gran... Si amb ell es podria anar per tot el món!

— I tu, Blaiet, t'has divertit?

— Molt! — i en aquest molt en Blaiet et hi posà l'ànima sencera.

No sopà de cansat i de tip que estava. La fatiga li donava son, i prest

estigué en el seu llitet de posts i bancs, teixint entre els llençols uns altres no menys meravellous castells de focs artificials, i mentre l'oncle, de sobre taula, li deia ben convençut al seu germà:

— Els focs d'aquest Sant Joan deixaran record a nostra vila! — mig en dormiscat, en Blaiet pensava:

— Déu meu! Pobres ceguets, que de les belleses del món no en poden hebre esment, i que a ben segur no saben quina cosa són coets, ni piules, ni correcares... Ni poden, sobretot, veure el que és grandassa la mar!

V

A l'endemà el matí en Blaiet conversà una estona amb la seva germaneta:

— Si sabessis el que ahir vàrem comprar amb l'oncle a Tarragona!

— Sí?

— Sí; focs artificials... Unes canyetes que s'encenen per un piuet negre, s'enlairen xiulant i acaben fent una colla d'espetecs quan són a mig camí del cell!

— I què en farà l'oncle d'aquests focs?

— Seran per la nit de Sant Joan... Ah! Aquella nit sí que jo no tindrè pas son!

— I on els faran? A la parada d'abaix?

— Cal més lluny i més alts! L'oncle vol que es vegin gairebé de tota la Brufaganya! Al cim del tossal de les Creus... però, Rosalia, no ho diguis a ningú, que l'oncle no vol que ho sapiguin fins el dia de la festa!

Quan l'oncle es llevà, que no era tan matiner com els demés de la casa,

els dos germanets encara parlaven dels focs. Varen callar en oir les passes de l'oncle.

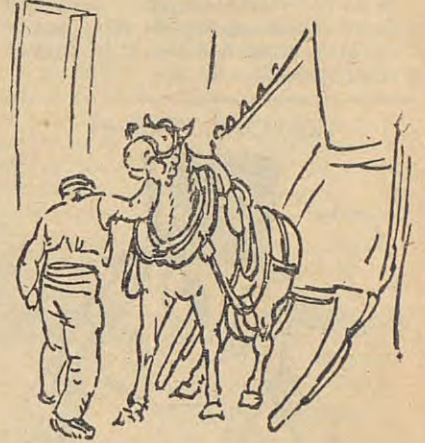
— Que no vas al col·legi, Blaiet? — preguntà l'Esteve.

— Ara hi vaig...

— Aneu, aneu...

En Blai i la Rosalia, la menuda de cal Saginer, sortiren fins la plaça, costeruda i plena de bonys, que era l'abillament més urbà de toda la rodalia, perquè tenia uns pedrissets on pendre la fresca a l'estiu i la «calenta» a l'hivern, segons deien al poble mateix.

— Escolta'm, Blai... Quan els focs

siguin a lloc, me'ls deixaràs veure?

— No sé pas si l'oncle ho voldrà... Jo també tinc ganes de contemplar-los a soles... Són tan boniques aquelles rsdetes de papers de colors!

En Blai, desempellegant-se de la seva germaneta, que hauria volgut saber coses dels focs, corregué fins a l'escola, i la Rosalia anà a cercar les seves amiguetes, per anar fent ganxet totes juntes sentades damunt la vella mola que, feia una centúria, dormitejava amb l'embaltiment de la mort, al peu d'una de les cases.

L'oncle Xinxó anà a parlar amb l'hereu Virolla.

— Que vas a Sarraí avui?

— Amb el carro, vols dir?

— Sí.

— Com cada dia. He de recollir les feixines que em baixen del bosc i portar-les a Valls. Que et manca res?

— És que m'han de portar de Tarragona uns paquets... I voldria que tu me'ls recollissis...

— El que vulguis...

— Però ten compte de no fumar-hi a prop, que una guspira els podrà fer esclatar!

— Mosca! Que hi portes bombes?

A Montbrió, per poques coses que coneguessin de les ciutats, ja sabien quelcom dels fruits de la llavoreta anàrquica. L'oncle Xinxó es clavà a riure.

(Continuarà)

UN RETALLET DE CADA COSA.

FENOMEN MAGNETIC

Convertir en imant una fulla de paper d'estrassa perquè aplicada sobre la paret, s'hi quedi arrapada, sembla molt difícil i no ho és pas tant.

S'escalfa una fulla de paper d'estrassa que estigui ben seca i es frega unes quantes vegades sobre el braç: el contacte de la roba la carregarà d'electricitat, la qual farà que s'adhereixi a la paret. Si li apropem una ploma petita, hi quedarà enganxada.

Si un cop electrilitzat pel procediment indicat, aguantem per un fil el paper d'estrassa, atraurà fàcilment les barbes d'una ploma d'ocell.

TRENCA CLOSQUES

Aquest peix, que pel que es veu no és dels que es porten l'oli, està esperant a dos pescadors que son molt aprop i no els veu. Veïam si vosaltres els sabreu veure.

Una persona de mal gust, mai podrà vestir bé, per diners que tingui, perquè la indumentària és en gran part qüestió de bon criteri i bon gust.

FULLS D'ENCICLOPEDIA

Es una canya amb barba postissa. L'escombra en néixer és ja de tamany natural i a mida que es va fent vella, en lloc de créixer, més aviat va disminuint. L'escombra jove és esvelta, rígida i polida com un cavaller i la seva barba, és pentinada impecablement. A mida que va fent-se vella veureu que va enfosquint i despentinant la seva barba per a manifestar-se més tard la calvicie o la trencadura que li ha de portar la mort. L'escombra és l'enemic més aferrissat de la brutícia domèstica, és la que expulsa totes les volves i tots els paperots que us empastifen el pis. L'auxiliar de l'escombra és la pala. El dipòsit de les víctimes de l'escombra és la galleda de les escombraries. La superstició filla de l'ignorància, atribueix a l'escombra certes virtuts com són la de fer fugir a les visites enutjoses pel sol fet de posar-la en un recó del revés o siga amb la barba enlaire. Nosaltres amb tot i ésser enemics acèrrims de la superstició popular, no ens sabem estar de reconèixer la virtut d'expulsar visites enutjoses a l'escombra en l'únic que discrepem, és en la qüestió de procediment. Nosaltres creiem que el mitjà més eficaç és l'expulsió de les visites servint-se de l'escombra com si fossin uns expulsadors.

SALOMÒNIC

La cultura no us privarà mai d'arribar a ésser bons comerciants. De l'únic que us pot privar, és de què arribeu a ésser uns grans imbècils.

ENDEVINALLA

Una nena d'un pensionat que acaba de jugar al tennis no pot contenir un crit que li surt del cor.

— Oh!... Estic suant!...

— Senyoreta — li diu la professora — em plauria de no sentir mai més aquestes expressions de la seva boca. Observi que les bèsties suen, els homes transpiren i les nenes ben educades s'acontenten amb tenir calor.

JEROGLÍFIC

LES ARRACADES

Aquesta mena d'ornament que hom troba en tots els pobles fins els més salvatges, és originari de la més remota antiguitat. Eliezer donà a Rebeca arracades i braçalets. Homer ens parla que formaven part de l'ornament de les dones. Junó les situa en el lòbul de les orelles *collocades amb art*. A Grècia, els homes en determinades èpoques portaven arracades a les orelles. Plini, escriu que hom es plavia d'incrustar a la carn joies amb pedres brillants o amb perles. A Roma, contràriament, Alexandre Sever prohibí als homes de portar arracades. Les dones, en aquesta època, en portaven de tan feixugues que segons Sèneca, llurs orelles eren més carregades que ornamentades, i que hi havia en aquesta època a Roma dones, l'ofici de les quals era cuidar els lòbuls de les orelles de les dames elegants, sovint formats pel pes de l'or, les perles i pedres precioses que aguantaven. Aquestes dones eren nomenades *auriculæ ornatrices*.

A Grècia, els infants sols portaven arracades a l'orella del costat dret.

GRAN CONCURS

N.º 217 — Carles Clavell

N.º 218 — Ramon Puig

N.º 219 — Carles Clavell

N.º 220 — Josep Gajà

PER A LES NENES

**MARGUERIDES FETES
AMB MOLLES DE PA**

Amb molla de pa tendre ben ben blanc, un fil-ferro primet i colors d'aquarel·la, hom pot fer unes flors ben boniques. Si voleu fer una branca de marguerides agafeu un tros de fil-ferro un xic llarguet (1) el qual us servirà

de tronc sobre el qual hi enrotllareu altres fils que faran tantes altres branquetes (2) que seran per sostenir les flors, fulles, botons, etc. Modeleu tot seguit una flor començant pel botó del centre (4), i mitjançant una agulla, li fareu al dessobre uns foradets per a que la imitació sigui més perfecte; després, agafant la boleta de pa que ja haureu estovat força amb els dits (3), fareu els pètals, cada un per si; les ratlles les fareu amb les ungles i els escapçareu amb les dents (5). Després

enganxareu els pètals sota del botó que ja teniu fet, mitjançant una petita pressió de dits. El botó (6) no ofereix cap dificultat; un cop el teniu fet no més cal enganxar-lo en alguna branqueta. Les fulles es fabriquen com els pètals (7). Per a donar més consistència al tronc, hom deu habillar-lo amb molla de pa. Després hom hi va col·locant

les fulles, els botons, les flors, etc. Deixeu assecar la vostra obra un dia. A l'endemà procedireu al colorit. Pintant amb els colors d'aquarel·la el tronc i les fulles de verd i el botó central de les flors de groc. Si voleu deixar el vostre treball acabat d'una manera més definitiva, podeu vernissar-la delicadament amb vernís blanc, ço que farà que la vostra obra quedi més perfecta i semblant a la figura 8.

TALLAREYA

UNA MANERA FACIL DE PREPARAR-SE UN MATEIX, PAPER DE CALCAR.

La benzina posseeix, com tots els olis greixosos, la propietat de donar al paper una transparència pronunciada que desapareix tan aviat com s'ha evaporat el líquid. Aquesta propietat permet estalviar l'ús del paper de calcar en els dibuixos. És suficient, en efecte, el posar sobre l'objecte a copiar, una fulla de paper ordinari i humitejar amb un drapet mullat amb benzina al lloc on hom vol calcar, per fer-lo tornar transparent i poder dibuixar amb l'ajuda del llàpiz o la tinta xina el dibuix que hom veu perfectament a sota. La benzina no triga pas gaire a vaporitzar-se enterament i sense deixar cap

taca en el paper, aquest torna a esdevenir opac. El dibuix original no queda gens perjudicat. Per evitar l'olor de benzina només cal tenir el paper algunes hores en un lloc airejat.

Un patrici deia a Ciceró:

— Sou plebeu.

A lo que respongué l'insigne orador:

— Sóc plebeu, és veritat. Però la noblesa de la meua família comença en mi, i la de la vostra acabarà en vós.

Si desitgeu adquirir una virtut, imagineu que ja és vostra i ajunteu a ella la conducta com el bon actor s'adapta al caràcter del personatge que representa.

EMERSON

La veritable riquesa és l'intima i plena consciència de la nostra unió amb Déu i la integritat de caràcter que l'infortunat no deu mai arribar a trencar.

Lord Courtney es convertí en l'enemic més aferrissat de la llei que interdia a Anglaterra a un vidu d'emmaridar-se novament amb la seva germana política.

Un dia mentre donava una conferència sobre aquest assumpte un auditor l'interrompé per posar-li aquesta qüestió:

— Si la vostra muller es morís, us casarieu amb la vostra germana política?

Lord Courtney reflexionà un instant i després preguntà al seu interlocutor:

— Feu el favor de dir-me abans, si vos sou casat.

— Sí, sóc casat.

— La vostra muller és ací?

— No.

— Veus ací una situació ben diferent: la meua es troba en aquesta sala.

I Lord Courtney, havent evitat de respondre a la qüestió difícil que li havien posat, reprengué el fil de la seva argumentació.

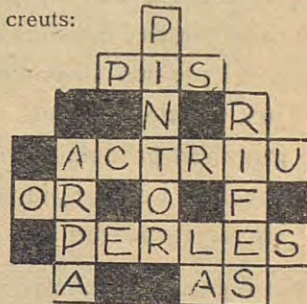
Hi ha qui comporta una vida crapulosa i s'entrega ocultament a l'impuresa, creient-se cobert d'indagadors esguards, sense adonar-se de què li surten al rostre els estigmes del vici.

O. S. MARDEN

Quan us dirigiu a Déu, parleu-li en la llengua que Ell ha posat en els vostres llavis. Per altrament és despreciar una gràcia seva.

Solucions al número passat

Mots creuts:

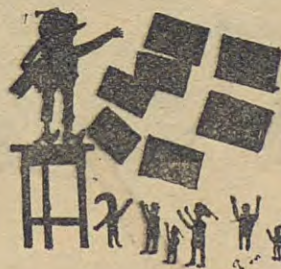

Lletres escampades: Lloret.

Jeroglífic: Escorcoll.

Rodolins incomplets: Està rentant la robeta, Se li apropa el seu gafet, I prèn un bany d'impressió.

D'OMBRES XINESQUES

N.º 221 — Pau Pich

N.º 222 — Celestí Oller

N.º 223 — Josep M.ª Gomà

N.º 224 — Josep Paituvi

(Continuació)

Text i dibuixos per LOLA ANGLADA

EN PERET

No sabré pas descriure-us com era de graciós i atractiu el cavallet que en Peret féu amb el carabassó. La seva faç era del tot expressiva, les potetes tenien l'aire d'ésser tan caminadores que hom hauria cregut que el petit cavall havia pres vida. I a en Peret això el tenia content i ple d'il·lusió.

Per què no podia tenir un cavallet xic que el portés on ell volés i que fos prou savi per conduir-lo per camins ignorats de tothom a països estranys i de meravelles? En Peret no podia capir tanta joia en pensar que el seu cavall, que tenia les potes lleugeres i camina-

dores i que era elegant qui-sap-lo, pintat com era de color verd maragda i amb la cua color or vell, podia un dia conduir-lo al mateix país dels contes de fades!

— Amic Tom! — cridava foll d'alegria en Peret, abraçant el seu companyó fidel. — Si el cavallet fos com tu, que tens vida! Marxaríem tots tres a seguir rutes estranyes i en tornar contaríem contes fantàstics al pare i a la mare! Ah, si tingués vida aquell cavallet!

I per què no podia tenir vida, aquell cavallet? Hom no hauria dit que aquell carabassó tot just tret de la planta, vivia encara?... si fins es desprenia el parfum de la terra fecunda d'aquell gran hort productiu! I en Peret pensava: Així doncs, si el carabassó viu, per què no pot viure el cavallet? I encara, la seva expressió, no era de vida? Els seus ulls intel·ligents i riallers no semblaven respondre a la imaginació d'en Peret? No us estranyi, doncs, si us dic que el cavallet a

la fi parlà, i parlà així:

— Estic a les teves ordres, Peret! Tinc tanta vida com tens tu i com te en Tom i aquíestic per servir-te i ésser el teu esclau! En Peret no s'esglaià que el carabassonet pogués parlar-li; ell estimava tant el seu hort i la seva caseta i trobava tan divines les coses que allí succeïen, que no se n'estranyà pas: Per en Peret era ja prou admirable que d'aquelles llavorettes repartides a les faixes en pogués créixer verdures tan ufanoses!

(Continuarà)